

LISA KLEYPAS

A woman with long, wavy brown hair, seen from the back, is standing on a grassy cliff overlooking the ocean. She is wearing a light blue, sleeveless, tiered dress that is blowing in the wind. She holds a small, clear glass jar with both hands, and a small blue butterfly is flying out of the jar's opening. The background shows a vast, calm ocean under a pale blue sky with soft, wispy clouds.

AUTORKA
BESTSELLEROVÉ SÉRIE
ČEKANKY

Duhová ulice

LISA
KLEYPAS

*Duhová
ulice*

2014

Copyright © 2010, 2012 by Lisa Kleypas
Translation © 2014 by Jana Vlčková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího svolení majitele autorských práv.

Z anglických originálů

CHRISTMAS EVE AT FRIDAY HARBOR, St. Martin's Press,
New York 2010,

a RAINSHADOW ROAD, St. Martin's Griffin, New York 2012,
přeložila Jana Vlčková

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Hedvika Schiesselová

Korektura: Lenka Vymazalová

Sazba písmem Adobe Garamond Pro: Dušan Žárský

Obálka: Rajka Marišinská

Vydání druhé, v elektronické verzi první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v lednu 2014

ISBN 978-80-7303-959-2

*Pro Iretu a Harrella Ellisovy
za to, že mi ukázali, co je to láska,
a protože jí každý den žijí.*

*Vaše oddaná
L. K.*

Díl první

.....

VÁNOCE
VE FRIDAY HARBOUR

Prolog

.....

Mili' sambo!

LeLos my pūmes jēnom
jednu vēc-maminku.

Prosim neapomeņ ēd' šed'
bidlīm ve friday harbour.

Dēkuj, mām šē rāda, Holly

Jedna

.....

Než sestra zemřela, jednal Mark Nolan se svou neteří s blahosklonností staromládeneckého strýčka. Sem tam se s malou setkal na nějaké rodinné oslavě a dával si pozor, aby jí nezapomněl něco koupit k narozeninám nebo k Vánocům. Obvykle vše vyřešily dárkové poukázky. Tím jeho zájem o Holly končil a on měl pocit, že se dostatečně angažoval.

Všechno se změnilo jednoho deštivého dne začátkem dubna, kdy Victoria zahynula při dopravní nehodě. Protože se nikdy nezmínila o své poslední vůli nebo o tom, jak si představuje budoucnost své dcery, neměl Mark ponětí, co bude s jeho neteří dál. Žádný otec se nekonal. Victoria nikdy neprozradila, kdo její dítě zplodil, nesvěřila se s tím ani svým nejlepším kamarádkám. Mark byl upřímně přesvědčený o tom, že ani dotyčný muž netuší, že má dceru jménem Holly.

Victoria se odstěhovala do Seattlu a našla si nové přátele – partičku bohémů, muzikálních a kreativních týpků –, a prožila několik vztahů. Všechny sice měly jepičí život, avšak dodaly Victorii rádobu umělecký patos, po kterém toužila. Stejně si ale nakonec musela přiznat, že i přes to všechno se pravidelnému placení složenek nevyhne. Našla si tedy místo ve firmě zabývající se počítačovým softwarem, zakotvila na oddělení lidských zdrojů a získala slušný plat a zaměstnanecké benefity. Někdy v této době zjistila, že je těhotná.

„Pro všechny bude lepší, když ten pán nebude o ničem vědět,“ sdělila Markovi, když se jí zeptal, kdo ji přivedl do jiného stavu.

„Někdo ti s dítětem pomoci musí,“ namítl. „Měl by tě přinejmenším finančně podporovat. Mít dítě vyjde poměrně draho.“

„Zvládnou to sama.“

„Vicky... Být svobodnou matkou... Tohle bych nikomu nepřál.“

„Rodičovství je pořádný adrenalin,“ prohlásila Victoria. „Což známe z vlastní zkušenosti. Ale já to dítě chci a odvedu v tomto směru vynikající práci.“

Což také udělala. Z Victorie se vyklubal zodpovědný rodič, trpělivý a laskavý. Byla své dceři zcela oddaná, aniž by ji zahrnovala opičí láskou. Bůh ví, kde se v ní vzalo tolik schopností. Zřejmě se s nimi narodila, protože od svých rodičů rozhodně neměla šanci nic pochytit.

VÁNOCE VE FRIDAY HARBOUR

Mark bez veškerých pochybností věděl, že jemu tyto instinkty chybí. Proto dostal parádní šok, když se dozvěděl, že nejenom ztratil sestru, ale navrch získal do péče její dceru.

Stal se poručíkem malé Holly, s čímž nikdy nepočítal. Znal svoje schopnosti. Věděl, jak reaguje v nečekaných situacích, co zvládne a co už ne. Ale tohle... Starat se o dítě... Kdepak, tohle nedá.

Kdyby Holly byla kluk, možná by tu byla jakási šance. S klukama to není tak těžké. Vyznal se v nich. Zato celé ženské pokolení pro něho zůstávalo záhadou. Dávno se smířil s tím, že ženy jsou velice složité bytosti. Vypouštějí z úst perly typu: „Nic ti neřeknu, to bys měl dávno vědět.“ Nikdy si neobjednají vlastní dezert a bez rozpaků uždibují váš, a když se vás zeptají, jaké šaty si mají vzít, vyberou si vždycky ty, na které *neukážete*. Přesto ženy obdivoval. Líbila se mu jejich nepolapitelnost, schopnost překvapit, sklony k intrikám i fascinující změny nálad.

Ale jednu takovou *vychovávat*... Ježíšikriste, to ne! Sázky jsou příliš vysoké. Nemůže jít dítěti příkladem. Provádět dceru nástrahami této zrádné a složité společnosti, kde na každém kroku čekají problémy... Bůh je mu svědkem, že na tohle nemá kvalifikaci.

Marka a jeho sourozence vychovávali rodiče, jejichž verze manželství by se dala nazvat postupným likvidováním nepřítele. Děti sloužily v bitvách na domácím poli jako pěšáci. Výsledkem bylo, že tři bratři – Mark, Sam a Alex –

se vydali vlastní cestou, jen co dosáhli plnoletosti, zatímco Victoria prahla po rodinné sounáležitosti, které nebyli její blízcí nikdy schopni. Tu našla až s Holly a to ji naplnilo štěstím.

Avšak stačilo jedno prudké trhnutí volantem, po němž následoval smyk na mokré vozovce a ztráta kontroly nad vozidlem, a krátký život Victorie Nolanové se krutě uzavřel.

Zůstal po ní zapečetěný dopis adresovaný Markovi, schovaný v deskách s její poslední vůlí.

Nemám na vybranou, a tak volba padla na Tebe. Sama nebo Alexe Holly vůbec nezná. Píšu tenhle vzkaz v naději, že si ho nikdy nepřčteš. Ale kdyby přece jenom ano... Postarej se o mou dceru, Marku. Pomáhej jí. Potřebuje Tě. Umím si představit, jak Tě ničí představa té šílené zodpovědnosti. Promiň. Vím, že ses o tohle neprosil. Ale dokážeš to. Všechno zvládneš.

Jenom ji začni milovat a zbytek přijde sám.

„Opravdu se jí ujmeš?“ zeptal se Sam těsně po pohřbu, poté, co se sešli ve Victoriině domě. Všechno zůstalo tak, jako by před chvílí odešla a měla se každou chvíli vrátit: knihy na police, boty ledabyle postavené na botníku, lesk na rty zapomenutý u zrcadla v koupelně.

„Samozřejmě. Co jiného mi zbývá?“

„Alex. Je ženatý. Proč Vicky nechtěla, aby se o Holly postaral on a Darcy?“

VÁNOCE VE FRIDAY HARBOUR

Mark se na něho výmluvně podíval. Manželství jejich nejmladšího bratra je jako zavirovaný počítač – nedá se s ním bezpečně pracovat. Běží v něm zdánlivě neškodné programy, které provádějí všechny druhy zákeřností.

„Ty bys jim svěřil své dítě?“

Sam po krátkém zamyšlení zavrtěl hlavou. „Asi ne.“

„Takže my dva jsme to jediné, co Holly má.“

Sam se na něho ostražitě podíval. „Výchovou pověřili tebe, ne mě. Vicky mě jako poručníka nejmenovala, a určitě k tomu měla důvod. S dětmi to neumím.“

„Pořád jsi Hollyin strýc.“

„Ano, *strýc*. Moje zodpovědnost končí u troušení nevhodných fórů o tělesných funkcích a konzumace nadměrného množství piva při rodinných grilovačkách. Nejsem otcovský typ.“

„Já taky ne,“ přiznal chmurně Mark. „Ale musíme to zkusit. Ledaže bys ji chtěl svěřit do pěstounské péče.“

Sam se zamračil a oběma rukama si promnul obličej. „Co na to říká Shelby?“

Při zmínce o své přítelkyni, bytové dekoratérce, Mark zavrtěl hlavou. Seznámili se, když zařizovala dům jeho přítele v Griffin Bay. „Chodím s ní jenom pár měsíců. Buď se s tím vyrovná, nebo to zabalí. Rozhodnutí je na ní. Ale o pomoc ji prosit nebudu. Tohle je moje věc. A tvoje.“

„Možná bych mohl Holly někdy pohlídat, ale jinak se mnou moc nepočítej. Všechny moje síly i peníze spolkně vinice.“

„Právě proto jsem ti říkal, abys do toho nešel.“

Sam přimhouřil modrozelené oči, které se tolik podobaly Markovým. „Kdybych se řídil tebou, tak místo svých chyb bych dělal ty tvoje.“ Odmlčel se. „Kam Vicky schovává něco pořádného k pití?“

„Do spíže.“ Mark přistoupil ke skřínce, vyndal z ní dvě sklenky a naplnil je ledem.

Sam zatím kramařil ve špajzu. „Připadá mi divné nalévat se její kořalkou, když ona je... pryč.“

„Víš, co by ti na to řekla? Abychom si klidně posloužili.“

„Asi máš pravdu.“ Sam přinesl ke stolu láhev whisky. „Měla životní pojistku?“

Mark zavrtěl hlavou. „Nechala ji propadnout.“

Sam se na něho znepokojeně podíval. „Hádám, že tenhle dům prodáš.“

„Jo. I když za současné situace za něj moc nedostaneme.“ Mark přistrčil k bratrovi sklenku. „Nežinýruj se.“

„Neboj se.“ Sam obě sklenky velkoryse naplnil.

Usadili se proti sobě a mlčky si přitukli. Whisky chutnala skvěle a hladce klouzala do krku. Příjemně pálila v hrudi.

Bratrova přítomnost Markovi přinášela nečekanou útěchu. Zdálo se, že už jim dětská rivalita dávno nestojí v cestě. Jsou dospělí a vzniká mezi nimi prostor pro přátelství, které neexistovalo, dokud byli jejich rodiče naživu.

Pouze k Alexovi se stále nebylo možné přiblížit. Anebo ho nemít rád. Alex a jeho žena Darcy sice na pohřeb přijeli,

VÁNOCE VE FRIDAY HARBOUR

ale v domě se zdrželi stěží patnáct minut, a pak zmizeli bez rozloučení.

„Oni už jsou pryč?“ ptal se nevěřicně Mark, když je nemohl nikde najít.

„Jestli sis přál, aby tu vydrželi dýl, tak jsi měl pohřební hostinu uspořádat v obchodáku,“ pronesl sarkasticky Sam.

Lidi určitě žasnou nad tím, jak mohou tři bratři žít na ostrově, který má přibližně sedm tisíc stálých obyvatel, a nemít spolu téměř nic společného. Alex bydlel s Darcy v Roche Harboru na severní straně. Když se zrovna nevěnoval své stavební firmě, účastnil se spolu s manželkou společenského života v Seattlu. Marka zaměstnávala pražírna kávy, kterou si otevřel ve Friday Harboru. Sam pro změnu nevytáhl paty ze svého vinohradu. Odjakživa měl blíž k přírodě než k lidem.

Jediné, co spolu sdíleli, byla láska k San Juan Islandu, jenž patří k souostroví skládajícímu se přibližně ze dvou stovek ostrovů, kterým se někdy říká Washingtonské, protože některé patří okresům Whatcom a Skagit.

Nolanovi strávili dětství v závětrí Olympijských hor. Byli zvyklí dýchat vlhký oceánský vzduch a mít chodidla pokrytá blátivými naplaveninami z moře. Dostalo se jim požehnání v podobě levandulových rán, teplých modrých dní a těch nejkrásnějších západů slunce na světě. Nic se nevyrovnalo pohledu na čiperné vodouše hledající ve vlnách potravu. Anebo na orly bělohlavé pronásledující nízko nad

hladinou svou kořist. Popřípadě na tanec kosatek ženoucíh se za početnými hejny lososů.

Ačkoliv odešli na vysokou a zkoušeli žít na jiných místech, ostrov je vždy přilákal zpět. Dokonce i superambiciózního Alexe. Jediná Victoria opustila rodné hnízdo na dobro. Zamilovala se do skleněných hor a betonových údolí Seattlu. Podlehla městské kultuře, stylovým restauracím a obchodním centrům, útočícím na všechny smysly.

Sam v této souvislosti poznamenal, že na jeho vkus lidi ve městě moc mluví a přemýšlejí. Victoria odpověděla, že díky městu zmoudřela.

„Já moudřejší být nepotřebuju,“ namítl Sam. „Čím jsi chytřejší, tím máš víc důvodů cítit se mizerně.“

„Což vysvětluje, proč jsme my, Nolanovi, věčně v povznesené náladě,“ poznamenal Mark k Victorii, čímž ji rozesmál.

„Až na Alexe,“ dodala zhruba po minutě. „Myslím, že ten nebyl šťastný ani jediný den svého života.“

„Protože o štěstí nestojí,“ usoudil Mark. „Vystačí s náhražkami.“

Přinutil se vrátit do přítomnosti. Co by Victoria asi řekla, kdyby věděla, že hodlá Holly vychovávat na ostrově? Ani si neuvědomil, že svoji úvahu vyslovil nahlas, dokud mu Sam neodpověděl.

„Myslíš, že by se divila? Vicky přece věděla, že se odtamtud nikdy neodstěhuješ. Máš tam pražírnu, domov i přá-

VÁNOCE VE FRIDAY HARBOUR

tele. Počítala s tím, že kdyby se s ní něco stalo, odvezeš Holly do Friday Harboru.“

Mark přikývl. Bylo mu mizerně. Ničila ho představa, o co všechno holčička přišla, a proto se jí nemohl dlouho zabývat.

„Promluvila dneska vůbec?“ zajímal se Sam. „Neslyšel jsem ji ani pípnout.“

Poté, co jí pověděli o matčině smrti, přestala Holly komunikovat. Na otázky odpovídala pouze přikývnutím nebo zavrtěním hlavou. Tvářila se nepřítomně. Ztrácela se ve svém vnitřním světě, kam za ní nikdo nemohl. Tu noc, kdy Victoria zemřela, pospíchal z nemocnice do domu své sestry, kde na děvčátko dohlížela chůva. Ráno Holly oznámil, co se přihodilo, a od té doby si ji držel od těla.

„Nic,“ broukl Mark. „Jestli se zítra nerozpovídá, vezmu ji k doktorovi.“ Přerývaně vydechl, než dodal: „Ani nevím, ke komu chodila.“

„Na ledniče je papír s několika telefonními čísly,“ napověděl mu Sam, „včetně jejího doktora. Myslím, že ho tam Vicky nechávala kvůli chůvě, kdyby se náhodou něco stalo.“

Mark přistoupil k chladničce, strhl z ní lístek a strčil ho do peněženky. „Výborně,“ zamumlal sarkasticky, „teď přinejmenším vím tolik co chůva.“

„Pro začátek.“

Vrátil se ke stolu a dopřál si pořádný doušek whisky. „Potřebuji s tebou něco probrat. Můj byt je pro dva lidi moc malý. Je tam jenom jedna ložnice a chybí dvorek, kde by si malá mohla hrát.“

„Míníš ho prodat?“

„Nejspíš pronajmout.“

„A kam potom půjdete?“

Mark se záměrně odmlčel, než prohlásil: „U tebe je místa dost.“

Sam vytřeštil oči. „Ne, ke mně ne.“

Před dvěma lety Sam koupil rozlehlý pozemek ve False Bayi, aby si splnil svůj dlouholetý sen – založit vlastní vinařství. Spolu s ideální lokalitou pro výsadbu vinice získal prostorný, ale poněkud zchátralý venkovský dům postavený ve viktoriánském stylu. Obepínala ho veranda, vévodila mu výklenková okna s mnoha tabulkami a vysoká rohová věžička. Střechu pokrývaly různobarevné tašky ve tvaru rybích šupin.

Nutně potřeboval rekonstrukci – tedy velice mírně řečeno. Byl samá trhлина a propadlina, zatékalo do něj a objevovaly se v něm loužičky záhadného původu. Poslední obyvatelé se na domě svérázně podepsali tím, že zřídili koupelny tam, kde s nimi nikdo nepočítal, místnosti rozdělili chatrnými příčkami z dřevotřísky a vylepšili je mělkými vestavěnými skříněmi, z nichž vypadávala posuvná dvířka. Police z třeshňového dřeva natřeli lacinou bílou barvou a du-

VÁNOCE VE FRIDAY HARBOUR

bové podlahy zakryli linoleem a koberci s vysokým vlasem, na které jste se mohli položit, otisknout do nich svoje tělo a dělat „kobercové anděly“.

Stavení, i když na spadnutí, však mělo tři nepochybné klady: bylo v něm dost prostoru pro dva staré mládence a šestiletou slečnu; obklopoval ho rozlehlý dvůr a ovocný sad; a stálo v Markově nejoblíbenější části ostrova.

„Nepřipadá v úvahu,“ oznámil Sam mdle. „Rád bydlím sám.“

„Co ztratíš tím, že nás u sebe necháš? Přece neexistuje způsob, jak bychom ti mohli zasáhnout do života.“ *My. Nás.* Zájmena, která od nynějška nahradí v Markových větách slůvko *já*.

„Děláš si legraci? Dovedeš si představit, jaký život vedou chlapi s dětmi na krku? Přijdeš o všechny sexy ženské, protože žádná taková nechce skončit jako chuva. Kdo by taky toužil vychovávat cizí děcko, že? I kdyby se stal zázrak a tobě se podařilo ulovit parádní babu, nezůstane s tebou. Na neplánované víkendy v Portlandu či Vancouveru můžeš rovnou zapomenout, žádný divoký sex a spaní až do oběda. *Šlus.*“

„Jako bys něco z toho teď dělal,“ podotkl Mark. „Všechn čas trávíš na vinici.“

„Jde o to, že je to moje volba. Ale když máš dítě, nejsi pánem svého času. Zatímco tvoji přátelé koukají na fotbal

a lijí do sebe jedno pivo za druhým, ty sháníš v supermarketu odstraňovač skvrn a křupky.“

„Není to navždycky.“

„Kdepak. Jenom na zbytek mého mládí.“ Sam svěsil hlavu. Chvilí to vypadalo, že s ní bouchne o stůl, ale pak se spokojil s tím, že ji položil na předloktí.

„Jak bys definoval svoje mládí, Same? Protože já to vidím tak, že už je pár let v tahu.“

Sam se ani nepohnul – až na vztyčený prostředníček pravé ruky. „Pravda, sice jsem překročil třicítku, ale i tak mám velké plány. A v žádném nefigurují děti.“

„V tom mém taky ne.“

„Nejsem na tohle připravený.“

„Ani já ne. Právě proto potřebuju tvou pomoc.“ Mark si unaveně povzdechl. „Same, kdy jsem tě o něco prosil?“

„Nikdy. Ale musíš s tím teď začínat?“

Mark nasadil klidný a přesvědčivý tón. „Podívej se na to takhle... Je načase přibrzdit. Staneme se životními průvodci naší Holly. Bude jí s námi dobře, protože si odpustíme hlouposti, jako jsou *výchovné tresty* nebo kecy typu: ‚*Vždyt jsem ti to povídal...*‘ Už jsem se smířil s tím, že nebudu nejlepší vychovatel, ale na rozdíl od našeho otce nenapáchám na tom dítěti nenapravitelné škody. Neschytá ode mě facku za to, že si neuklidila v pokoji. Nebude muset jíst celer, když jí nechutná. Žádné psychologické hry a války nervů. Doufejme, že jí vstoupíme rozumné názory a jednou

VÁNOCE VE FRIDAY HARBOUR

se o sebe dokáže postarat. Určitě s námi dopadne líp, než kdyby ji vychovával někdo cizí. Anebo hůř – některý z našich příbuzných.“

Ze změti Samových svalnatých paží uniklo několik tlučených nadávek. Jak Mark předpokládal, v bratrovi zvítězil smysl pro čest. „Fajn.“ Povzdechl si. „Dobrá. Ale mám svoje podmínky. Začnu tím, že až se ti podaří pronajmout tvůj byt, peníze budou moje.“

„Máš je mít.“

„Taky budu potřebovat, abys mi pomohl s opravami domu.“

Mark se na něho ostražitě podíval. „Tohle není moje parketa. Základní věci zvládnou, ale...“

„Budou úplně stačit. Když si představím, jak natíráš podlahu... Ten pohled bude učiněný balzám na moje nervy.“ Jakmile Sam zavětil peníze a lacinou pracovní sílu, nevráživost ho opustila. „Dáme si několik měsíců na zkoušku, ale pokud to nebude klapat, přestěhujete se jinam.“

„Půl roku.“

„Čtyři měsíce.“

„Šest.“

„Dobrá, ať je po tvém. Šest.“ Sam si nalil další whisky. „Proboha,“ zamumlal. „Tři Nolanové pod jednou střechou... To bude katastrofa.“

„K té už došlo,“ odsekl Mark, a řekl by toho mnohem víc, kdyby na chodbě nezaslechl tiché krůčky.

Ve dveřích kuchyně se objevila Holly. Právě se probudila a na tváři měla ospalý a mírně nechápavý výraz. Mrňavý větrelec z jiného světa, oblečený v růžovém pyžamku. Drobná bledá chodidla dojemně svítila na tmavé dlažbě.

„Co se děje, zlato?“ zeptal se Mark. Zvedl se od stolu a došel k ní. Zvedl ji ze země – nemohla vážit víc než osmnáct kilo. Přitiskla se k němu jako opička. „Nemůžeš spát?“ Položila mu hlavu na rameno a zašimrala ho na tváři blondátými vlásky. Voněla pastelkami a dětským jahodovým šamponem. Marka znenadání zaplavila nekonečná něha.

On je vším, co Holly má.

Začni tím, že ji budeš milovat...

Což je ta snazší část. Zbytek mu dělá starost.

„Uložím tě do postýlky, koťátko. Musíš se vyspat. Čeká nás spousta práce.“

Odnášel Holly zpátky do jejího pokoje a Sam ho následoval. Postel se čtyřmi sloupky byla nahoře opatřena rámem, z něhož visela sbírka barevných motýlů s průsvitnými křídly. Mark položil děvčátko na matraci a vytáhl mu přikrývku až pod bradu. Nato se usadil na pelest. Holly mlčela a bez mrknutí se na něho dívala.

Pohlédl do jejích uštvaných modrých očí a uhladil jí vlasy z čela. Udělal by pro ni všechno. Síla vlastních emocí ho zaskočila. Nemůže napravit to, oč Holly přišla. Není v jeho moci poskytnout jí takový život, jaký mohla vést. Ale postará se o ni. Neopustí ji.

VÁNOCE VE FRIDAY HARBOUR

Tohle všechno se mu honilo hlavou. Kromě jiného. Ale nahlas se zeptal: „Mám ti povědět pohádku?“

Holly přikývla. Krátce zalétla pohledem k Samovi, který se opíral o kliku.

„Kdysi dávno žili tři medvědi,“ spustil Mark.

„Dva medvědí strýčkové a jedno medvídě,“ upřesnil ze dveří Sam.

Mark se pousmál. Dál hladil maličkou po vlasech. „Bydleli ve velkém domě u moře...“